

Arrest

nr. 247 995 van 22 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 15 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer / mevrouw :
(...)“

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Betrokkene kreeg de toestemming voor een verlenging van haar verblijf tot 08/08/2020. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en zijn minderjarige kinderen haar niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit slaat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij meent verder dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Overwegende dat de overheid is niet in redelijkheid tot het besluit is gekomen

De bestreden beslissing steunt zich op artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op grond van artikel 7 al 2 en meer bepaald : “omdat verzoekster een vreemdeling zou zijn “die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op 180 dagen voorzien in artikel 21 par 1 Uitvoeringsovereenkomst Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

Overwegende dat concludante niet betwist dat zij inderdaad laatst het land binnenkwam op 6 december 2019.

Dat zij desbetreffend een aankomstverklaring deed.

Dat deze louter formele vaststelling echter niet volstaat om de bestreden beslissing te gronden.

Dat immers de overheid rekening dient te houden met hogere rechtsnormen én bij het nemen van de bestreden beslissing rekening dient houden met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat verzoekende partij meent dat het EVRM in casu geschonden werd en meer bepaald de artikelen 3,6,8 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Dat daarbij de verwerende partij onzorgvuldig te werk ging, naliet verzoekster te horen, geen rekening hield met haar rechten van verdediging en niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen.

Dat vooreerst geen rekening gehouden werd met het privé- en familiaal leven van verzoekster, dat dit minstens niet correct afgewogen werd tegenover de belangen van de Belgische Staat. Dat hetzelfde kan gezegd worden van de mogelijkheid voor verzoekster haar proces in België bij te wonen en zich te verdedigen.

Dat verwerende partij niet kan betwisten dat verzoekster en haar partner een procedure wettelijke samenwoning aanvatten. Dat immers gelet op de evolutie van haar relatie met de Heer V. (...) partijen een wettelijke samenwoning wensten aan te vatten en te dien einde haar inschrijving in de bevolkingsregisters wensten te vragen.

Dat haar toestemming verleend werd langer in het land te blijven, ook gelet op de uitbraak van het Corona-virus, dat reizen onmogelijk maakt.

Dat de verwerende partij ten andere perfect op de hoogte was, nu een verlenging van de termijn van tijdelijk verblijf toegestaan werd tot 8 augustus 2020.

Dat de verwerende partij eveneens op de hoogte was van de procedure wettelijke samenwoning.

Dat de verwerende partij eveneens weet dat de wet voorziet in de mogelijkheid beroep aan te tekenen binnen een termijn van 30 dagen.

Dat de bestreden beslissing dan ook ontegenzeggelijk genomen werd op een ogenblik dat zij nog niet definitief werd, terwijl de bevoegde rechtbank om te oordelen over de regelmatigheid en gegrondheid van de bestreden beslissing de Familierechtbank is en niet verwerende partij.

Dat verzoekster meent dat verwerende partij aldus verscheidene hogere rechtsnormen geschonden heeft.

Dat zij vooreerst geen rekening (meer) hield met de Corona-pandemie.

Dat verzoekster over een verblijfsvergunning beschikt in Polen, op dit ogenblik nog geldig tot 11 september 2020.

Dat verwerende partij niet kan betwisten dat zij van dit element op de hoogte was, nu zij dit zelf aan de gemeente signaleerde in het kader van het onderzoek naar de schijnsamenwoning.

Dat doordat verzoekster in de onmogelijkheid was te reizen ingevolge de pandemie, zij tot op heden haar verblijfsvergunning in Polen nog niet kon verlengen.

Dat bovendien deze verlenging afhangt van de verlenging van haar missie in Polen, wat riskeert problematisch te zijn, gelet op de economische vertraging.

Dat het bestreden bevel dat verzoekster beveelt het land te verlaten binnen de 30 dagen, zodanig dat verzoekster niet verplicht kan worden te vertrekken voor 11 september 2020.

Dat haar Poolse verblijfsvergunning echter niet langer geldig is.

Dat anderzijds een vertrek naar Vietnam thans niet mogelijk is, nu België reizen naar Vietnam niet toelaat.(cfr, info site Ministerie van Buitenlandse zaken.

Dat bovendien uit de algemene informatie blijkt dat het Corona-virus, daar waar het in maart bij een beperkte uitbraak bleef, thans de curve stijl exponentieel omhoog gaat.

Dat verzoekster meent dat indien zij de mogelijkheid zou hebben om naar Vietnam terug te keren, zij er het risico loopt blootgesteld te worden aan een onmenselijke en mensonterende behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM.

Overwegende dat daarnaast er geen correcte afweging gemaakt werd van het privé- en gezinsleven van verzoekster zodanig dat artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

Dat het manifest onredelijk is verzoekende partij en dit zeker in tijden van Corona-pandemie bloot stellen aan een lange internationale reis, aan contacten buiten de bubbel, enkel en alleen omdat zij zich administratief in orde zou moeten stellen.

Dat niet betwist wordt noch kan worden dat verzoekster samenwoont met haar partner en diens minderjarige kinderen. Dat zij met name eveneens een zeer sterke band uitbouwde met de dochter van haar partner.

Dat verzoekster tot 8 augustus 2020 legaal in het land verbleef, zodanig dat het ontegenzeggelijk zo is dat zij dit privé- en familiaal leven uitbouwde in legaal verblijf.

Dat met dit aspect geen rekening gehouden werd, zodanig dat minstens onzorgvuldigheid aan verwerende partij kan verweten worden.

Dat het onterecht is dat de verwerende partij verwijst naar de weigering van de wettelijke samenwoning, nu deze beslissing geenszins definitief is, integendeel werd door verzoekster en haar partner beroep aange tekend tegen deze beslissing bij de Familierechtbank te Brussel.

Dat opgemerkt moet worden dat de verwerende partij klaarblijkelijk zelf niet weet tegenover welk land, datgene van herkomst of datgene waar verzoekende partij "lang" verblijf zou hebben-thans nog een paar dagen..., verzoekende partij terug zou moeten gaan. Dat nochtans een vertrek naar Polen sterk verschilt van een vertrek naar Vietnam....- in de veronderstelling dat verzoekster al terug zou kunnen.

Dat ook dit een onzorgvuldige behandeling is van het dossier.

Dat tenslotte verzoekende partij meent dat haar gedwongen vertrek eveneens een nadelige invloed zal hebben op de behandeling van haar procedure voor de Familierechtbank. Dat in dit verband moet onderstreept worden dat verzoekster niet volledig gehoord werd door de verbalisanten in het kader van het onderzoek naar de schijnsamenwoning en dit omdat er geen tolk Vietnamees gevonden kon worden.

Dat het Engels van verzoekende partij voor de verbalisanten te moeizaam was, waardoor het verhoor afgebroken werd.

Dat dit blijkt uit de beslissing genomen in het kader van de schijnsamenwoning.

Dat verzoekende partij aldus niet in de gelegenheid zal zijn zich uit te drukken voor de Rechtbank, terwijl zij nochtans expliciet als diegene die geen intentie zou hebben om een gebonden levensgemeenschap te beogen aangemerkt werd.

Dat dit een schending uitmaakt van het recht gehoord te worden en het recht van verdediging. Dat verzoekster meent dat haar aldus eveneens het recht op een eerlijk proces ontnomen wordt.

Dat dit een schending uitmaakt van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Dat de overheid heeft geen rekening gehouden met de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt

Verwerende partij dient in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker.

Uit bovenstaande motivering blijkt hoe dan ook geenszins dat een afweging werd gemaakt van de specifieke omstandigheden waar verzoeker in zit.

Dat verzoekster een langdurige relatie heeft met haar partner, dat zij haar leven verder in België wenst uit te bouwen.

Dat verzoekster beschikte over een verblijfsvergunning in Polen, waar eveneens haar oudste zoon verblijft.

Dat met diens aanwezigheid op het Schengen grondgebied evenmin rekening gehouden werd.

Dat verzoekende partij op geen enkel ogenblik gehoord werd door de verwerende partij alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Voornoemde beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM en van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.4. De verzoekende partij stelt vooreerst dat geen rekening werd gehouden met haar privé- en familiaal leven, minstens dat dit niet correct werd afgewogen tegenover de belangen van de Belgische staat, dat de verwerende partij niet kan betwisten dat zij en haar partner een procedure wettelijke samenwoning aanvatten, dat immers gelet op de evolutie van haar relatie met de heer V. zij een wettelijke samenwoning wensten aan te vatten en te dien einde haar inschrijving in de bevolkingsregisters wensten te vragen, dat de verwerende partij op de hoogte was van de procedure wettelijke samenwoning, dat de verwerende partij eveneens weet dat de wet voorziet in de mogelijkheid om beroep aan te tekenen binnen een termijn van dertig dagen, dat de bestreden beslissing dan ook ontegenzeggelijk genomen werd op het ogenblik dat zij (lees: de beslissing inzake de wettelijke samenwoning) nog niet definitief werd, terwijl de bevoegde rechtbank om te oordelen over de regelmatigheid en de gegrondheid van de bestreden beslissing (lees: beslissing inzake de wettelijke samenwoning) de Familierechtbank is en niet de verwerende partij, dat er geen correcte afweging werd gemaakt van het privé- en gezinsleven zodanig dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, dat niet betwist wordt noch kan worden dat zij samenwoont met haar partner en diens minderjarige kinderen, dat zij met name eveneens een zeer sterke band uitbouwde met de dochter van haar partner, dat zij tot 8 augustus 2020 legaal in het land verbleef, zodanig dat het ontegenzeggelijk zo is dat zij dit privé- en familiaal leven uitbouwde in legaal verblijf, dat met dit aspect geen rekening werd gehouden zodanig dat minstens onzorgvuldigheid aan de verwerende partij kan verweten worden, dat het onterecht is dat de verwerende partij nu verwijst naar de weigering van de wettelijke samenwoning, nu deze beslissing geenszins definitief is, integendeel werd door haar en haar partner beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Familierechtbank te Brussel, dat zij een langdurige relatie heeft met haar partner, dat zij haar leven verder in België wenst uit te bouwen, dat zij beschikte over een verblijfsvergunning in Polen, waar eveneens haar oudste zoon verblijft, dat met diens aanwezigheid op het Schengengrondgebied evenmin rekening werd gehouden.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met

welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.7. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

2.8. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat met haar privé- en familiaal leven geen rekening werd gehouden, minstens dat dit niet correct werd afgewogen tegenover de belangen van de Belgische staat, dat zij samenwoont met haar partner en diens minderjarige kinderen, dat zij eveneens een zeer sterke band uitbouwde met de dochter van haar partner, dat zij een langdurige relatie heeft met haar partner en dat zij een procedure wettelijke samenwoning aanvatten, dat de weigering van de wettelijke samenwoont geenszins definitief is, integendeel dat door haar en haar partner beroep werd aangetekend tegen deze beslissing bij de Familierechtbank te Brussel.

2.9. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, werd in de bestreden beslissing rekening gehouden met het familie- en gezinsleven en hierover gemotiveerd als volgt:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en zijn minderjarige kinderen haar niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoonst geweigerd.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

(...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit slaat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij er in eerste instantie op wijst dat de loutere samenwoonst geen automatisch recht geeft op verblijf en dat de registratie van de wettelijke samenwoonst geweigerd werd.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat een loutere samenwoonst met een Belgische onderdaan geen automatisch recht geeft op verblijf. Voornoemde motieven zijn conform de rechtspraak van het EHRM.

2.10. Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Gelet op het weigeren van de registratie van de wettelijke samenwoonst, omwille van, zo blijkt uit het administratief dossier, de vaststelling dat bij tenminste één van de partijen, zijnde de verzoekende partij, de intentie kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, kan gesteld worden dat er contra-

indicaties zijn voor het aannemen van een effectief beleefde gezinssituatie of het aantonen van voldoende hechte feitelijke banden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het komt de verzoekende partij toe om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een langdurige relatie heeft met haar partner, alsook dat zij een zeer sterke band uitbouwde met de dochter van haar partner, doch hiervan geen stavingstukken voorlegt. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner en/of tussen haar en de kinderen van haar partner. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij met haar partner en diens kinderen kunnen evenmin voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde (partner)relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Het louter gegeven dat de verzoekende partner en haar partner een procedure wettelijke samenwoning aanvatten, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zaventem weigerde een melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters en dat de verzoekende partij en haar partner tegen deze weigeringsbeslissing beroep hebben ingediend bij de Familierechtbank tonen dergelijke banden tussen partners niet aan. In het administratief dossier bevindt zich de brief van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zaventem van 12 augustus 2020 waarin wordt gesteld dat hij, na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des konings beslist geen melding te maken in de bevolkingsregisters van de verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en haar partner, dat hij van oordeel is dat bij tenminste één van de partijen, zijnde de verzoekende partij, de intentie kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Voormelde overheidsbeslissing wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. Door het louter wijzen op het feit dat de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoonst nog niet definitief is, dat tegen voornoemde beslissing een beroep werd ingesteld waarover de Familierechtbank behoort te oordelen en niet de verwerende partij, toont zij overigens geenszins aan dat er wel degelijk voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn. De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partij toekomt om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar vermeende partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met haar partner een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat zij en haar partner een langdurige relatie hebben, dat zij samenwoont met haar partner en diens kinderen, dat zij een zeer sterke band uitbouwde met de dochter van haar partner en dat zij haar leven verder in België wenst uit te bouwen. De relatie met haar partner en/of diens minderjarige kinderen wordt niet verder geconcretiseerd of onderbouwd met bewijskrachtige stukken. Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ook geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, geenszins aannemelijk gemaakt. Voorts laat de verzoekende partij na aan te geven uit welke stukken wel degelijk zou blijken dat er sprake is van duurzame banden met haar partner en/of de kinderen van haar partner. De stukken van het administratief dossier, noch de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, bevatten dergelijke indicaties.

Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van duurzame banden met haar partner en/of de kinderen van haar partner, en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven gebaseerd op deze relaties, aannemelijk.

Daar er geen beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk wordt gemaakt, diende de gemachtigde bijgevolg geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

2.11. Voor zover de verzoekende partij toch een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk zou maken, herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63). Het onderzoek geschiedt concreet aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, § 37).

De Raad herhaalt dat in dit verband in de bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt: *"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit slaat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."*

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken persoon zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het

geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Wat de wens tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning betreft, wijst de Raad erop dat deze wens de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De samenwoont en relatie met haar partner en diens kinderen geeft de verzoekende partij evenmin automatisch recht op verblijf en een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het gezinsleven. De verzoekende partij wist of diende te weten dat haar gezinsleven in België met haar partner en diens kinderen vanaf het begin precair was daar zij slechts voor een kort verblijf in België gemachtigd was. Ook hier kan er nogmaals op gewezen worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet met concrete gegevens aantoont dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders of dat haar partner en diens kinderen in de onmogelijkheid zouden zijn om haar in het land van herkomst of in het land waar zij een lang verblijf geniet, te bezoeken, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen zodat er *in casu* geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.12. Waar verzoekende partij nog meent dat met haar privéleven geen rekening werd gehouden, minstens dat dit niet correct werd afgewogen tegenover de belangen van de Belgische staat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt. Door louter te stellen dat zij haar leven verder in België wenst uit te bouwen, maakt zij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk.

Voor zover toch moet aangenomen worden dat de verzoekende partij een beschermingswaardig privéleven heeft opgebouwd in België, *quod non*, dan nog blijkt uit het betoog van de verzoekende partij evenmin dat er hinderpalen zijn om haar privéleven verder te zetten of op te bouwen in het land van herkomst.

2.13. Waar de verzoekende partij overigens nog wijst op haar oudste zoon die in Polen verblijft en stelt dat met diens aanwezigheid op het Schengengrondgebied evenmin rekening werd gehouden, maakt zij vooreerst geenszins aannemelijk waarom de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden en gaat zij verder voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verzoekende partij kan terugkeren naar Polen indien zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing in het bezit was van een geldige Poolse verblijfsvergunning en aldus kon terugkeren naar Polen. Het gegeven dat haar Poolse verblijfsvergunning intussen verlopen is, kan geenszins, zoals ook zal blijken uit wat volgt, aan de verwerende partij worden verweten. Het is immers de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om tijdig haar verblijfsrecht te verlengen.

De verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk wie haar oudste zoon is, noch dat zij met hem een beschermingswaardig gezinsleven heeft dat door de thans bestreden beslissing in het gedrang komt. Zij maakt in dit verband dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin toont de verzoekende partij in dit verband aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

2.15. De verzoekende partij beroept zich verder op artikel 6 van het EVRM en stelt dat er geen rekening werd gehouden met de mogelijkheid om haar proces in België bij te wonen en zich te verdedigen, minstens dat dit niet correct werd afgewogen tegenover de belangen van de Belgische staat, dat zij meent dat haar gedwongen vertrek een nadelige invloed zal hebben op de behandeling van haar procedure voor de Familierechtbank, dat in dit verband moet onderstreept worden dat zij niet volledig

gehoord werd door de verbalisanten in het kader van het onderzoek naar de schijnsamenwoning en dit omdat er geen tolk Vietnamees kon worden gevonden, dat haar Engels voor de verbalisanten te moeizaam was, waardoor het verhoor werd afgebroken, dat dit blijkt uit de beslissing genomen in het kader van de schijnsamenwoning, dat zij aldus niet in de gelegenheid zal zijn zich uit te drukken voor de rechtbank terwijl zij nochtans expliciet als diegene werd aangemerkt die geen intentie zou hebben om een gebonden levensgemeenschap te beogen, dat dit een schending uitmaakt van het recht om gehoord te worden en het recht van verdediging dat zij aldus meent dat haar het recht op een eerlijk proces wordt ontnomen. Eveneens betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij weet dat de wet voorziet in de mogelijkheid beroep aan te tekenen binnen een termijn van dertig dagen tegen de beslissing tot weigering van de wettelijke samenwoning, dat de bestreden beslissing genomen werd op het ogenblik dat voornoemde beslissing inzake de wettelijke samenwoning nog niet definitief werd en dat de bevoegde rechtbank om te oordelen over de regelmatigheid en de gegrondheid van de voornoemde beslissing inzake de wettelijke samenwoning de Familierechtbank is en niet de verwerende partij.

2.16. Vooreerst wijst de Raad erop dat de mogelijkheid tot het instellen van een beroep tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning of het instellen ervan, het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Immers wordt voornoemde overheidsbeslissing vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

De verzoekende partij toont in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel niet aan.

2.17. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98;). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Bovendien zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoekende partij de schending ervan niet dienstig kan inroepen.

Uit het enkele feit dat de verwerende partij de *in casu* bestreden beslissing nam, kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij het recht op een eerlijk proces zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM wordt ontzegd noch dat haar rechten van verdediging of haar recht om gehoord te worden, wordt geschonden.

De verzoekende partij toont verder niet concreet aan dat haar persoonlijke aanwezigheid in België is vereist voor het voeren van een procedure voor de Familierechtbank. Er blijkt niet dat haar persoonlijke verschijning in deze procedure is vereist of is bevolen en dat zij vanuit haar herkomstland niet in contact kan blijven met haar advocaat en zich niet kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Ook haar partner kan in het kader van deze procedure mede haar standpunt doen gelden en eventueel stukken ter staving van de oprechtheid van de relatie voorleggen. De verzoekende partij toont niet aan dat enige wettelijke bepaling haar een recht geeft om op het Belgische grondgebied aanwezig te zijn enkel omdat zij nog een beroepsmogelijkheid heeft tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning.

In zoverre zij nog meent dat haar gedwongen vertrek een nadelige invloed zal hebben op de behandeling van haar procedure voor de Familierechtbank, dat in dit verband moet onderstreept worden

dat zij niet volledig gehoord werd door de verbalisanten in het kader van het onderzoek naar de schijnsamenwoning en dit omdat er geen tolk Vietnamees gevonden kon worden, dat haar Engels voor de verbalisanten te moeizaam was, waardoor het verhoor werd afgebroken, dat dit blijkt uit de beslissing genomen in het kader van de schijnsamenwoning, dat zij aldus niet in de gelegenheid zal zijn zich uit te drukken voor de rechtbank terwijl zij nochtans expliciet als diegene werd aangemerkt die geen intentie zou hebben om een gebonden levensgemeenschap te beogen, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoont waarom de verzoekende partij minder slaagkansen zal hebben als zij zelf niet aanwezig is. Zij maakt immers niet aannemelijk dat haar advocaat voorgaand verweer niet kan voeren voor de Familierechtbank.

Waar de verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de mogelijkheid van de verzoekende partij om haar proces in België bij te wonen en zich te verdedigen, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de procedure voor de Familierechtbank, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij haar recht op een eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen. Een schending van artikel 6 van het EVRM of van de rechten van verdediging en de hoorplicht wordt niet aangetoond.

2.18. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de verwerende partij geen rekening (meer) hield met de coronapandemie, dat haar toestemming verleend werd langer in het land te verblijven, ook gelet op de uitbraak van het Corona-virus dat reizen onmogelijk maakt, dat de verwerende partij er perfect van op de hoogte was nu zij een verlenging van termijn van tijdelijk verblijf heeft toegestaan tot 8 augustus 2020, dat zij over een verblijfsvergunning beschikt in Polen die op het ogenblik van het verzoekschrift nog geldig was tot 11 september 2020, dat de verwerende partij niet kan betwisten dat zij van dit element op hoogte was, nu zij dit zelf aan de gemeente signaleerde in het kader van het onderzoek naar de schijnsamenwoning, dat zij, doordat zij in de onmogelijkheid was te reizen ingevolge de pandemie, tot op heden haar verblijfsvergunning in Polen nog niet kon verlengen, dat deze verlening bovendien afhangt van de verlenging van haar missie in Polen, wat problematisch riskeert te zijn, gelet op de economische vertraging, dat het bestreden bevel haar beveelt het land te verlaten binnen de dertig dagen, zodanig dat zij niet verplicht kan worden te vertrekken voor 11 september 2020, dat haar Poolse verblijfsvergunning echter niet langer geldig is, dat anderzijds een vertrek naar Vietnam thans niet mogelijk is, nu België reizen naar Vietnam niet toelaat, waarbij de verzoekende partij verwijst naar informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, dat bovendien uit de algemene informatie blijkt dat door het coronavirus, daar waar het in maart bij een beperkte uitbraak bleef, thans de curve stijl exponentieel omhoog gaat, dat zij meent dat indien zij de mogelijkheid zou hebben om naar Vietnam terug te keren, zij er het risico loopt blootgesteld te worden aan een onmenselijke en mensonterende behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat het manifest onredelijk is om haar en dit zeker in tijden van coronapandemie bloot te stellen aan een lange internationale reis, aan contacten buiten de bubbel, enkel en alleen omdat zij zich administratief in orde zou moeten stellen.

2.19. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij verliest met haar betoog uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs aanbrengt om het lopen

van een ernstig en reëel risico om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Polen noch in Vietnam te staven.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de verwerende partij geen rekening (meer) hield met de coronapandemie, dat zij over een verblijfsvergunning beschikt in Polen, op het ogenblik van het verzoekschrift nog geldig tot 11 september 2020, dat de verwerende partij niet kan betwisten dat zij van dit element op hoogte was, nu zij dit zelf aan de gemeente signaleerde in het kader van het onderzoek naar de schijnsamenwoning, dat doordat zij in de onmogelijkheid was te reizen ingevolge de pandemie, zij tot op heden haar verblijfsvergunning in Polen nog niet kon verlengen, dat deze verlenging bovendien afhangt van de verlenging van haar missie in Polen, wat problematisch riskeert te zijn, gelet op de economische vertraging, dat het bestreden bevel haar beveelt het land te verlaten binnen de dertig dagen, zodanig dat zij niet verplicht kan worden te vertrekken voor 11 september 2020, dat haar Poolse verblijfsvergunning echter niet langer geldig is.

Zoals de verzoekende partij terecht stelt, blijkt uit het administratief dossier dat zij in het bezit was van een verblijfsvergunning in Polen die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog geldig was, met name tot 11 september 2020. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij het bevel werd gegeven het grondgebied van België te verlaten en dat zij zich naar het grondgebied van een andere Schengenlidstaat kan begeven indien zij beschikt over de documenten die daarvoor vereist zijn. Aldus kon de verzoekende partij naar Polen terugkeren, minstens maakt zij met haar betoog, zoals blijkt uit wat volgt, het tegendeel niet aannemelijk. In zoverre de verzoekende partij wijst op het feit dat haar Poolse verblijfsvergunning niet langer geldig is, merkt de Raad op dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat de verzoekende partij naliel om haar verblijfsvergunning in Polen tijdig te laten verlengen. De verzoekende partij toont in dit verband niet aan dat de coronapandemie haar verhinderde naar Polen te reizen, noch dat haar aanvraag om verlenging, gezien de omstandigheden, niet digitaal kon worden ingediend. Waar zij stelt dat de verlenging van haar verblijfsvergunning in Polen afhangt van haar verlenging van haar missie in Polen, wat problematisch riskeert te zijn, gelet op de economische vertraging, maakt zij geenszins aannemelijk op welke manier de verwerende partij hiermee gehouden was rekening te houden. Het feit dat overeenkomstig de bestreden beslissing de verzoekende partij dertig dagen de tijd heeft het grondgebied te verlaten, staat er overigens niet aan in de weg dat zij voor het verstrijken van de termijn van dertig dagen en op een ogenblik dat de Poolse verblijfsvergunning nog geldig was, het grondgebied kon verlaten en zich naar Polen kon begeven.

In zoverre de verzoekende partij verder stelt dat een vertrek naar Vietnam thans niet mogelijk is, nu België reizen naar Vietnam niet toelaat, waarbij de verzoekende partij verwijst naar informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, dat bovendien uit de algemene informatie blijkt dat het coronavirus, daar waar het in maart bij een beperkte uitbraak bleef, thans de curve stijl exponentieel omhoog gaat, dat zij meent dat indien zij de mogelijkheid zou hebben om naar Vietnam terug te keren, zij er het risico loopt blootgesteld te worden aan een onmenselijke en mensonterende behandeling, strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat het manifest onredelijk is om haar en dit zeker in tijden van coronapandemie bloot te stellen aan een lange internationale reis, aan contacten buiten de bubbel, enkel en alleen omdat zij zich administratief in orde zou moeten stellen, maakt zij gelet op het voorgaande niet aannemelijk dat zij, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, diende terug te keren naar Vietnam. Immers kon de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing terugkeren naar Polen, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Zij toont overigens ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt haar toe om een begin van bewijs ter zake voor te leggen. Door louter te verwijzen naar de coronapandemie maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij dit virus zal oplopen tijdens haar reis naar of in Vietnam noch dat, indien zij het coronavirus zou oplopen, de nodige behandeling en verzorging ter plaatse niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn. In die zin maakt zij niet aannemelijk dat zij in Vietnam een risico loopt op onmenselijke of onterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij meent dat een vertrek naar Vietnam niet mogelijk is nu België reizen naar Vietnam niet toelaat, waarbij de verzoekende partij verwijst naar informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins de inhoud van de informatie op de website uiteenzet, noch toevoegt aan het verzoekschrift alsook dat zij nalaat te duiden van welke datum haar informatie dateert. Het is voor de Raad dan ook niet mogelijk om na te gaan of uit de informatie waarop de verzoekende partij doelt blijkt dat België reizen naar Vietnam voor Vietnamezen niet toelaat. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat, op het ogenblik van het nemen van de

bestreden beslissing, repatriëringen onmogelijk waren of dat Vietnam geen eigen onderdanen terugnam. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken (consultatie op 22 januari 2021) blijkt dat reizen naar Vietnam ten zeerste afgeraden is, dat dit een niet bindend advies is, dat het voorlopig niet mogelijk is om naar Vietnam te reizen, dat Vietnam een inreisverbod heeft opgelegd dat sinds midden maart 2020 van kracht is op alle 'buitenlandse' paspoorthouders, zelfs deze met een geldig visum, dat een verplichte quarantaine van 14 dagen, in omstandigheden met beperkt comfort, van toepassing is op al wie het land toch binnen mag. De verzoekende partij is, zo blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier, geen 'buitenlandse' paspoorthouder ten aanzien van Vietnam.

De Raad wijst er bovendien op dat indien de verzoekende partij meent dat het niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn of heden gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten het haar vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat zij actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend.

Door te stellen dat het manifest onredelijk is, en dit zeker in tijden van coronapandemie, om haar bloot te stellen aan een lange internationale reis, aan contacten buiten de bubbel, enkel en alleen omdat zij zich administratief in orde moet stellen, maakt de verzoekende partij dit, mede gelet op het voorgaande, geenszins aannemelijk.

Aan voormelde vaststellingen wordt geen afbreuk gedaan door het loutere feit dat aan de verzoekende partij toestemming werd verleend om langer in het Rijk te verblijven onder de vorm van een verlenging van termijn van tijdelijk verblijf tot 8 augustus 2020. Dat deze verlenging geschiedde omwille van de uitbraak van het Corona-virus dat reizen onmogelijk maakt, betreft bovendien een loutere bewering die geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

2.20. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin toont de verzoekende partij in dit verband een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

2.21. Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 13 van het EVRM, maakt zij geenszins aannemelijk dat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden is nu zij haar grieven inzake de opgeworpen schending van artikel 3, 6 en 8 van het EVRM met onderhavig arrest behandeld ziet en aan het oordeel van de Raad heeft kunnen onderwerpen.

2.22. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)"

De verzoekende partij betoogt dat haar toestemming werd verleend langer in het land te blijven, ook gelet op de uitbraak van het coronavirus dat reizen onmogelijk maakt, dat de verwerende partij ten andere perfect op de hoogte was, nu een verlenging van de termijn van tijdelijk verblijf werd toegestaan tot 8 augustus 2020, dat de verwerende partij eveneens op de hoogte was van de procedure wettelijke samenwoning, dat de verwerende partij eveneens weet dat de wet voorziet in de mogelijkheid beroep aan te tekenen binnen een termijn van dertig dagen, dat de bestreden beslissing dan ook ontegenzeggelijk genomen werd op een ogenblik dat zij nog niet definitief werd, terwijl de bevoegde rechtbank om te oordelen over de regelmatigheid en de gegrondheid van de beslissing de Familierechtbank is en niet de verwerende partij.

De bestreden beslissing dateert van 17 augustus 2020. Noch uit het verzoekschrift noch uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op dat ogenblik rechtsgeldig in België

verbleef of met het oog hierop een verlenging van haar kort verblijf had aangevraagd. Derhalve moet de verwerende partij in dat geval in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij afleveren.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar de procedure inzake wettelijke samenwoning, kan de Raad haar volgen dat de bevoegde rechtbank inzake wettelijke samenwoning de Familierechtbank is. Echter, een dergelijke procedure voor de Familierechtbank heeft geen enkele invloed op de onregelmatige verblijfssituatie van de verzoekende partij zodat de verwerende partij wel degelijk vermocht de bestreden beslissing te treffen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij haar belangen kan laten behartigen door haar advocaat. Immers ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen. Evenmin toont zij aan dat daardoor de effectiviteit van de procedure teloorgaat en zij minder slaagkansen zal kennen. Indien de procedure bij de Familierechtbank er bovendien toe zou leiden dat de samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, dan staat het de verzoekende partij vrij bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag in te dienen op grond van deze geregistreerde samenwoning.

Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing houder is van een door één der lidstaten afgegeven verblijfstitel en langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op honderdtachtig dagen voorzien in artikel 21, eerste lid van de Schengenuitvoeringsovereenkomst of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of bevoegdheidsoverschrijding wordt niet aangetoond.

2.23. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij zelf klaarblijkelijk niet weet naar welk land zij zou moeten terug gaan, met name het land van herkomst of het land waar zij lang verblijf zou hebben, dat nochtans een vertrek naar Polen sterk verschilt van een vertrek naar Vietnam, dat dit een onzorgvuldige behandeling is van het dossier, stelt de Raad vast dat gelet op het feit dat de verwerende partij erop wijst dat de verzoekende partij van Vietnamese nationaliteit is en haar het bevel geeft het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de vereiste documenten om zich er naartoe te begeven, en de verzoekende partij aldus in overeenstemming met de bestreden beslissing de keuze heeft waarnaar zij zich zal begeven, bezwaarlijk kan gesproken worden over een onzorgvuldige behandeling van het dossier. Minstens toont de verzoekende partij niet aan op welk vlak het feit dat de verwerende partij niet zelf aanduidt naar welk land de verzoekende partij zich moet begeven, getuigt van enige onzorgvuldigheid. De verzoekende partij betoogt dat een vertrek naar Polen sterk verschilt van een vertrek naar Vietnam, doch licht dit geenszins *in concreto* toe en toont niet aan met welke relevante elementen in dit licht de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

2.24. Gelet op het voorgaande wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel niet aangetoond.

2.25. Nu de verzoekende partij geenszins een schending van voornoemde rechtsnormen en -beginselen aantoon, maakt zij evenmin aannemelijk dat en op welke manier de verwerende partij, behoudens de elementen waarmee zij blijkens de motieven van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden, nog verder gehouden was rekening te houden met de omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt. Door te stellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar specifieke omstandigheden, dat uit bovenstaande motivering hoe dan ook geenszins blijkt dat een afweging werd gemaakt van de specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt, toont zij verder evenmin aan dat de verwerende partij gehouden was hierover, behoudens de elementen waarmee zij blijkens de motieven van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden, nog verder te motiveren.

2.26. In zoverre de verzoekende partij nog meent dat zij op geen enkel ogenblik gehoord werd door de verwerende partij alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.27. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. Immers blijkt uit de vorige middelonderdelen dat de bestreden beslissing geenszins de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM noch de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt en dat de aangevoerde argumenten aldus niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

2.28. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.29. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER